

Udvalget har været stor, nemlig at man igennem denne Lov foreskriver en fremtidig Bræstelønningsslov. Alt dette er man gaaet uden om for at naa en Løsning af dette enkelte Forhold. Smidlerid ere ved Landsstingets 2den Behandling af Sagen Accidenserne ikke bleven tagne med op i Forslaget; man har altsaa ikke villet tage det, som efter vore Begreber er det vigtigste ved Løsningen af dette Spørgsmaal, med, og er bleven staaende ved det mindre vigtige. Derfor kan Flertallet i Udvalget ikke stemme for denne Lov, det betragter Loven som ikke løsende det, som man har ønsket løst, og som foreskribende en fremtidig Lov. Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) bemærkede forleden Dag, at det ikke var lystedes Udvalgets Flertal at drage noget Medlem fra denne Side af Tinget, hvortil jeg hører, over til dets Mening, og at ingen fra denne Side af Tinget havde stemt for Flertallets Forslag. Det var ikke absolut korrekt, men jeg vil indrømme, at mange var det ikke. Maa jeg derfor udtale det Haab, at vi, naar vi i Dag skulle stemme mod Loven i dens Helhed, ikke maa komme til at staa fuldt saa forladte af ærede Meningsfæller.

Bjerre: Jeg er i ikke saa ganske ringe Forlegenhed ved, at vi skulle have denne Sag til Behandling i dette Næblik. Jeg har nemlig liggende for mig her et Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Odense (Roch), og som han gerne vilde have Udvalget til at acceptere, da han jo ellers skulde have 7 andre Medlemmer foruden sig selv til at stille det. Udvalget kunde jo mulig ogsaa nok have stillet det, men jeg turde selvfølgelig ikke gøre det paa egen Haand, og der har ikke været Tid til at sammenkalde noget Udvalgsmøde og heller ikke til at konferere med den højtærede Minister paa egen Haand har jeg heller ikke turdet stille det, og det ærede Medlem selv har ikke kunnet stille det, da han ikke er til Stede i Dag, og ikke har kunnet være det. Jeg ser saaledes ikke nogen anden Udvej, end at vi maa lade det ligge. Hvad den Sag angaar, som foreligger, er det jo sagt saa ofte, at det vel sagtens nu er godt nok bekendt, at vi, der vare i Mindretal i Udvalget, ønskede saa meget som nogen, at Accidenserne kunde være bleven tagne med, og at vi kun stemte imod det, fordi vi efter vor aldelers bestemte Mening derved kun vilde forhindre, at der i det hele taget kom noget ud af Loven. Hvis man havde vedtaget Lovforslaget i den Skikkelse, maatte det jo i Fremtiden ikke afløses, uden at Accidenserne kom med, og da det var vor fulde Over-

bevisning, at ikke en eneste Kommune vilde afløse efter denne Lov, vilde det altsaa faktisk standse den nuværende frivillige Afløsning af Offeret, der jo er gaaet sin raste og usforstyrrede Gang. Jeg mener derfor, at vort Standpunkt i denne Henseende er i Sagens sande Interesse, og at det i alt Fald er umuligt at stemme for Loven i den Skikkelse, hvori Flertallet vil have den. Derimod kan jeg ikke se, hvorfor vi ikke skulde kunne stemme for den i den Skikkelse, som den nu har. Thi det, der nu forlanges, er jo kun det, som Befolkningen selv tydelig nok har vist, at den ønsker gennemført, idet der næppe gaar nogen Alge, uden at der til Ministeriet kommer Anmodning saa fra den ene, saa fra den anden Kommune, om at saa Offeret afløst. Og den Fordeling af Byrden, som her er foreslaaet, er jo saa retfærdig og stammende med Billighed, som den i det hele taget kan være; og de Forandringer, der i denne Henseende tiltrænges, kunne jo komme paa et senere Stadium i Lovens Gang. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor man ikke fra den konservative Side vil gaa med til at saa Højtidsofferet afløst. Jeg kan forstaa, at man ikke vil gaa med til det fra de Sider, som i lang Tid have indtaget det Standpunkt, at de ønske, at Offeret skal falde bort uden Erstatning, og altsaa ville redde disse 500,000 Kr. for Kommunerne. Staar man paa det Standpunkt, kan jeg naturligvis nok forstaa, at man ikke vil have Offeret afløst mod Erstatning; men naar man ikke staar paa dette Standpunkt — og det tror jeg Størstedelen af Landsstinget ikke gør — kan jeg egentlig ikke forstaa, hvorfor man ikke skulde kunne gaa ind paa denne Lov, der jo kun gaar ud paa, at Offeret skal fordeles retfærdigt og ligeligt i Kommunerne, idet det gaar ud paa, at man skal fordele den Sum, der nu gives, men som gives paa den Maade, at nogle give for lidt og andre for meget, fordi denne Ydelse, som faktisk er oplyst at være en frivillig Ydelse, og som i enhver Henseende har mistet Karakteren af en frivillig Ydelse, er bleven en Karratur i den Skikkelse, den nu har, paa en saadan Maade, at alle maa indrømme, at det er retfærdigt og billigt. Men i øvrigt er jeg saamænd ikke saa meget for at saa disse Regler om Offerets Afløsning indførte, for det gaar jo ganske godt nu med Afløsningen, og hvis der ikke var andre Momenter at tage i Betragtning, kunde vi gerne lade Sagen blive ved det, som er. Der er, som sagt, den Fare ved at blive ved det bestaaende paa dette Omraade, at vi kunne være udsatte for, at vi miste Beløbet for Kirken; men fra det kunde vi gerne lade det blive, som det er.